

доведоха въ тъмницата Джахадъ-чауша, който уби въ жената, малкото дѣте и робинята на миралай Хасанъ-бей.

Него най-напредъ бѣха го затворили въ „поли-сѣтъ“, до-като неговата работа напълно се разгледа и разясни, и когато кривдата му се доказа, доведоха го долу, но не между насъ, ами му отредиха стаята на забитиѣ, които трѣбаше отъ близу да го надгледватъ, да не би самъ да се убие. И тука често го виждахъ, какъ въ ранни зори излизаше и сѣдаше предъ прагътъ на слънце. Бѣше момъкъ около на двацетъ и три години, ужълтъ, съ руса коса и черни очи, лицето му инакъ бѣше хубаво и приятно. Тѣй сѣдѣше той обикновено съ стиснати устни, като се взираше въ мрачната, отчайна далечина на своитѣ черни въспоминания и въ грозната близость на страшното наказание, което го очакваше, нито чуеше вѣкътъ и шумътъ, що се дигаше на дворътъ.

Изведнажъ се разнесе изъ тъмницата жаленъ гласъ, че смъртната пресѣда на Джахада е изречена, и че на утрѣшния день, по 5 часътъ заранѣта, ще го обѣсятъ на Цариградския мостъ. Азъ обикаляхъ и внимавахъ да узная, какво впечатление направи този гласъ на затворницитѣ, и настоявахъ да се науча нѣщо по-отъ-близу за причинитѣ на чудното това убийство. Говорѣше се различно, но въобще сички се съгласяваха, че тука трѣба любовъ да е главната причина, и то любовъ на Джахада къмъ по-големата Хасанъ-бейова дъщеря, която Джахадъ не можѣлъ да убие. Затворницитѣ въобще съжеляваха злочестия.

Когато се връщахъ въ „коуша“ (стаята въ която спѣхмѣ), съгледахъ нѣколко наши българи, натрупани около единъ заптия, по име Азисъ-чаушъ, и нѣщо се разговарятъ. Азъ се по-притекохъ и чухъ изъ Азизовитѣ уста: